

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба бр.34153/12
Зоран ШУКЛЕВ и Никола МИРЧЕВСКИ
против Република Македонија

Европскиот суд за човекови (Прв Оддел) заседавајќи на 26
Септември 2017 година во Совет составен од:

Ales Pejchal *Претседател*,
Armen Harutyunyan,
Jovan Plevski, *судии*
и Renata Degener, *Заменик Секретар на Одделот*,
Имајќи ја предвид горенаведената жалба поднесена на 1 Јуни 2012
година,
Имајќи ги предвид забелешките доставени од тужената Влада и
забелешките доставени од жалителот во одговор,
По заседавањето одлучи како што следува:

ФАКТИ

1. Жалителите г-дин Зоран Шуклев ("првиот жалител") и г-дин Никола Мирчевски ("вториот жалител") се Македонски државјани, родени во 1960 и 1977 година, соодветно и живеат во Гевгелија. Пред судот се застапувани од г-дин Т.Торов, адвокат од Штип.
2. Македонската Влада (Владата) ја застапува нејзиниот Агент г-дин К. Богданов.

А. Околности на случајот

3. Фактичката состојба презентирана од страните, може да се сумира како што следи:

4. На 11 Мај 2010 година јавниот обвинител до Основниот суд Велес (“судечкиот суд”) поднел обвинителен акт против жалителите со обвинение за трговија на дрога.

5. Пред судечкиот суд, жалителите биле заеднички застапувани од двајца адвокати, Т.Т. и Б.С.

6. На 19 Јули 2010 година судечкиот суд ги осудил жалителите на затворска казна во времетраење од четири години и шест месеци за првиот жалител и десет месеци за вториот жалител.

7. Жалителите ја побивале првостепената пресуда со жалба. На 18 Јануари 2011 година Апелациониот суд Скопје ("апелациониот суд") ги одбил жалбите и ја потврдил првостепената пресуда.

8. На 4 Април 2011 година, преку нивните двајца бранители, жалителите вложиле две барања за вонредно преиспитување на правосилната пресуда до Врховниот суд.

9. На 20 Септември 2011 година Врховниот суд ги одбил барањата на жалителите и ги потврдил пресудите на пониските судови.

10. Оваа пресуда му била доставена на првиот жалител во затвор на 15 Ноември 2011 година, а на вториот жалител на 14 Ноември 2011 година и на Б.С. нивниот бранител, на 7 Ноември 2011 година. Т.Т., кој исто така е бранител на жалителите пред Судот тврди дека одлуката никогаш не му била доставена. Како адвокат кој ги застапува двајцата жалители пред Судот, наведе дека пресудата била доставена до првиот жалител некое време во Декември 2011 или Март 2012 година.

Б. Релевантно домашно право

11. Релевантните одредби од Законот за кривична постапка од 2005 година (Службен Весник бр. 15/2005, пречистен текст), како закон кој се применувал во тој момент, гласат:

Член 64

“(1) Повеќе обвинети можат да имаат заеднички бранител само ако тоа не е во спротивност со интересите на нивната одбрана.

(2) Еден обвинет може да има повеќе бранители, а одбраната се смета за обезбедена кога во постапката учествува еден од [бранителите].”

Член 117

“(4) Ако обвинетиот има [бранител], обвинителниот акт и сите одлуки од чие доставување тече рокот за жалби, ќе му се достават и на обвинетиот и на бранителот.

(5) Ако [одлуката] треба да се достави до бранителот на обвинетиот, а тој има повеќе [бранители], доволно е [одлуката] да се достави до еден од нив.”

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

Жалителите се жалеле дека кривичната постапка против нив не ги задоволува критериумите за фер судење согласно Член 6 §§ 1 и 3 (д) од Конвенцијата.

ПРАВО

12. Повикувајќи се на повреда на правото на фер судење, жалителите се потпираат на член 6 §§ 1 и 3 (д) од Конвенцијата, кој, досега релевантен, гласи:

“1. Секој има право на правично и јавно судење... од независен и непристрасен суд... во постапката за утврдување на основаноста на какви било кривични обвиненија против него...

...

3. Секој обвинет за кривично дело ги има следниве минимални права:

...

(г) да ги сослуша или да бара да се сослушаат сведоците кои се од спротивната страна и повикувањето и сослушувањето на сведоците од својата страна да биде под исти услови кои важат за сведоците од спротивната страна;”

A. Наводи на страните

13. Владата наведе дека конечната одлука на Врховниот суд била примена од жалителите и нивните бранители во Ноември 2011 година. Во оваа насока, тие приложуваат потпишани доставници кои покажуваат дека првиот жалител ја примил пресудата на 15 Ноември 2011, вториот жалител ја примил на 14 Ноември 2011 година и нивниот бранител Б.С. ја примил порано на 7 Ноември 2011 година. Од овие причини, Владата тврди дека жалбата е поднесена надвор од временскиот рок од шест месеци и затоа е неприфатлива.

14. Во одговор, жалителите наведоа дека потписот на доставницата кој требал да биде на првиот жалител всушност не бил негов потпис. Дополнително, Т.Т., како застапник на двајцата жалители пред овој Суд, како и еден од двајцата застапници пред домашните судови, тврди дека нему никогаш не му била доставена одлуката на Врховниот суд и дека не му било дозволено да изврши увид во судските списи за да ги провери доставниците доставени од Владата.

Б. Оценка на судот

15. Судот ја потврди својата воспоставена пракса која се однесува на барањата за правилото од шест месеци. Целта на правилото од шест месеци е да се воспостави правна сигурност, да се овозможи случаите кои се поведени врз основа на Конвенцијата да бидат разгледани во разумен рок и властите и другите засегнати лица да се заштитат од состојба на подолг временски период во неизвесност (види *Sabri Güneş v. Turkey* [GC], бр. 27396/06, §§ 40-42, 29 Јуни 2012; види исто *Shirnova v. Azerbaijan* (dec.), бр. 31876/11, 12 Ноември 2011).

16. Понтаму, Судот повтори дека рокот од шест месеци ќе започне да тече од денот кога одлуката е доставена. (види *Worm v. Austria* (dec.), бр. 22714/93, § 33, 7 Ноември 1995).

17. Дополнително, во ситуација каде жалителот е застапуван од адвокат, рокот од шест месеци започнува да тече од денот кога адвокатот на жалителот дознал за конечната одлука во процесот на исцрпување на домашни правни лекови, без оглед на фактот што жалителот дознал за одлуката подоцна. (види *Çelik v. Turkey* (dec.), бр. 52991/99, ECHR 2004-X, со понатамошни референци).

18. Судот истакнува дека во конкретниот случај неспорно е помеѓу страните дека домашните судови ја доставиле конечната одлука на Б.С. на 7 Ноември 2011 година. Во моментот, Б.С. бил застапник на двајцата жалители. Следствено, рокот од шест месеци во однос на двајцата жалители започнал да тече од 8 Ноември 2011 година. Сепак, жалителите ја поднеле жалбата до Судот на 1 Јуни 2012 година, по проток на повеќе од шест месеци.

19. Со оглед на својата пракса во однос на сметањето на рокот од шест месеци (види параграф 17 погоре), Судот наоѓа дека има доволно основ да донесе заклучок дека жалбата на жалителите е недозволена поради непридржување до правилото од шест месеци утврдено во Член 35 § 1 од Конвенцијата и истата да биде одбиена според Член 35 § 4.

Од овие причини, Судот, едногласно,

Ја прогласува жалбата за недопуштена.

Изготвено на Англиски јазик и објавено во писмена форма на 19 Октомври 2017.

Renata Degener
Заменик Секретар

Ales Pejchal
Претседател